

ημερολόγια
ανάκατου
στόματος

Δωρ^ι
μη συγγραφή

ημερολόγια
ανάκατου
στόματος

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΤΣΑΣ		
ΑΡ. ΕΙΣΑΓΟΓΗΣ	56330	ΚΟΝ
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΟΓΗΣ	21/7/2015	
ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘΜ.	889 L VIT	

Βάσω Νιτσιάκου

καυμπώνοντας κενά αέρος

η ομορφιά πλούς και η σκόνη τίποτα παραπάνω
δεν είμαστε τίποτα από σκόρπιες άγνοιες που
πηδούν απ'τη μια μαύρη τρύπα στην άλλη
ο θεός τους προσεύχεται για μένα
ο θεός τους ανάβει τα τσιγάρα του
με βροχή ο θεός τους είναι θνητότερος
και απο ένα νεογνό αρμαντίλο στην Χειροσήμα
ο θεός μου
είναι στα μάτια σου
πιστεύω στο εφήμερο αυτό ηλιοστάσιο του
βολβού σου
που είναι η γή συρρικνωμένη τελεία
σήμερα ξέχασα να φάω μα μόλις το θυμήθηκα
και συ σήμερα δεν μου προκαλείς τίποτα κόμμα
ποιός στα κομμάτια
κινεί αυτα τα νήματα δωσ'μου
δώ'σμου τον αργαλιό της κορμοστασιάς σου
να υφάνω την πτώση μου
ένα μολύβι ανάμνηση ξύλου και όλο και

σκέφτομαι να πάω εκεί που ανήκω
σ' αυτό το λόφο με τα στάχυα που 'ναι δίπλα στο
σπίτι
την ώρα που νυχτώνει να κοιτάω τα σπίτια και να
μαντεύω ποιό
θα ανάψει πρώτο τα φώτα του τελεία
η σχετικότητα βαράει τύμπανα και μείς
χορεύουμε με στυλ ματαιόδοξο
φетиχιστές των στιγμών ένα ταγκό με την
συμφορά
πάς να φιλήσεις τον πάγο και μένεις χωρίς
χείλια
πας να αγγίξεις τις φωτιές και μένεις
χωρίς καρδιά κόμμα
άμα κάτι
μένει
είναι ο σκελετός της άγνοιάς μας που βαφτίζεται
στην πίσσα κουμπώνοντας κενά αέρος χαρίσματα
του υφαντού κόμμα
αυτού της πτώσης μας.

εδώ δεν ξέρω τι κρύβεται στην ντουλάπα μου

σε παγωμένων φεγγαριών
τον ωκεανοποιημένο πυρήνα
απορία κυλάει και ζωή ρευστή
και ιστορία φρεναρισμένη
ψευδονομάζω την παγωμένη του επιφάνεια

έπονται ερωτηματικά μα
προηγούνται οι δεινόσαυροι
η φτέρη

και τα σκοτεινά χέρια της θάλασσας
που ανοίγουν δρόμο

στα ηθελημένα ναυάγια

και ρεμβάζεις το σκοτάδι στο νερό

και ο ορίζοντας μετατρέπεται σε σκηνικό

και νιώθεις κάθε φορά

να προβάρεις τζενεράλε

σε καράβια

που σ'αρέσουν πιο πολύ

απ'όσο τα μέρη που σε πάνε

αλληγορία

Θα κάνω ένα παιδί θα το φωνάζω Πάνω ώσπου να πάει τριών τότε θα το αφήνω νηστικό και θα του επιβάλλω να περπατάει με τα χέρια. Κάθε φορά που θα παρακούει θα του κόβω κι ένα πόδι και κάθε φορά που θα σκοντάφτει θα του φυτέψω ένα αυτι παραπάνω ώσπου να γίνει επιληπτικό. Μετά δεν θα παραδέχομαι οτι έχω γιο επιληπτικό θα το τρέχω σε γιατρούς μα τίποτα πήρε απ'τον πατέρα του θα λέω το κωλόπαιδο τι να το κάνω που δεν έχει πόδια και έτσι όπως τα πράγματα ήρθαν θα τον ταίσω ακτινίδιο λεγοντάς του “το όνομα σου απο σήμερα αλλάζει”. Με κοιτάει με απορία είναι τόσο αστείος με τα 34 αυτιά του “Κάτω μωρό μου, Κάτω. Έτσι θα σε λέν απο σήμερα”, δεν αποκρίνεται, “μίλα” λέω, “σ'αρέσει το καινούργιο σου όνομα;” δεν αποκρίνεται και ξέρεις τι γίνεται κάθε φορά που δεν αποκρίνεται. Αφαιρώ ένα κομμάτι απτη ζωντανή ροδαλί του γλωσσίτσα. “Ανοιξ'το στόμα”

του λέω. Το κακόμοιρο ανοίγει και δυστυχία μου δεν έχω τι να κόψω, δεν του χω αφήσει τίποτα εκεί μέσα. Με κυριεύουν οι τύψεις. Τί μάνα είμαι εγώ δεν έμαθα το παιδί να μιλάει! Μετά απο λίγη ώρα μου περνάει το σύνδρομο του ανίκανου γονιού μα μου 'χει καρφωθεί η ιδέα να αρχίσω να βλέπω ψυχολόγο. Λοιπόν, ο ψυχολόγος με στέλνει στον ψυχίατρο και ο ψυχίατρος με στένλει στον ψαρά. Συστημένη. Πάω δίπλα στην λίμνη, με περίμενε, ρωτάει "ξέρεις τι πρέπει να κάνεις;" λέω "ναι, να ψαρέψω με δόλωμα κομματί μου μέχρι να τσιμπήσει". Κοιτάει το νερό." Είναι δύσκολο ψάρι η κυρα Φροσύνη. Ολόκληρος Πασάς και δεν τα κετάφερε". "Μη σε μέλλει" λέω "η εξιλέωση θα έρθει. Θα τσιμπήσει. Έχω το πιο διαλλεχτό δόλωμα". Χώνω το χέρι στη πλαστική σακούλα και τοποθετώ στο αγγίστρι κομματάκι απ'το απαλό χεράκι του γιού μου, του κομματιού μου. Οι μέρες πέρασαν και η κυρα Φροσύνη δεν έλεγε να τσιμπήσει. Αρχισα να απελπίζομαι το κρέας τελείωνε και άρχισε να βρωμάει.

Το τελευταίο κομμάτι γιού που είχε απομείνει,
έφερε την τελευταία μέρα ψαρέματος που έπνιξε
την τελευταία μου ελπίδα. Τραγούδησα τραγούδια
του χαμού μέχρι να επιστρέψει ο ήλιος εκεί που
τον βρήκα. Γύρισα σπίτι.

*“Πόσο δύσκολο να είσαι γονιός”,
μονολόγησα.*